

„Hvorfor slog du drengene?“

Drengene, nu må I passe på, når I leger, at I ikke lader Have porten blive stående åben.

Der løber nogle Svin løse her omkring, og dersom Porten står åben, vil vor dejlige Have blive ødelagt. Husk nu endelig dette!"

Med disse Ord og et sidste Blik på den for Ugræs fuldstændig rensede Have med dens smukke Rækker af Bønner, Ærter osv., som han med Rette var stolt af, sprang Hr. M. op i sin lille Vogn for at køre til sit Kontor i Byen. William M. var en dygtig Forretningsmand, og hans Hjem på Landet var et rent Ideal udvendig såvel som indvendig. Haven var hans Lyst, og han havde dette Forår anvendt en stor Del af sin Fritid med at ordne den, og nu begyndte den at give gode Løfter om et godt Udbytte for det Arbejde, han havde lagt på den.

Hr. M's bestemte og noget strenge Natur gjorde ham i udpræget Grad til Familiens Hoved. Hans kærlige, milde Hustru havde med sand kristelig Ynde bidraget meget til at blødgøre og afrunde de skarpe Træk i hans Karakter. Han elskede hende højt, og hendes kvindelige Indflydelse blev udøvet med så megen Takt og på en så mild og kærlig Måde, at han selv næsten var helt uvidende derom. De to Drengene, Johan og Vilhelm, både frygtede og agtede Faderen og elskede Moderen. Det var et Par mandige Små fyre, fulde af Liv og Morskab; men de havde tillige en megen tydelig Forståelse af Ære og Ret.

Hvem kan Tænke sig Mandens Forskrækkelse, da han om Aftenen kom tilbage til Hjemmet og fandt Have porten stående åben, Bedene var sparket op, de fine Haveplanter revne op og trampede i Stumper og Stykker. Et øjeblik blev han stående ved Porten for at betragte den skete ødelæggelse og gik derpå hen imod Stalden, hvor han hørte Drengene, der var ved at lege. Idet han gik forbi et Æbletræ, valgte han sig et Ris, som han syntes kunne passe. Man kunne se på ham, at han havde i Sinde at straffe de skyldige. Da Johan og Vilhelm så Faderen komme, afbrød de deres Leg og holdt en kort Rådslagning; derpå trådte Johan, den ældste, frem og sagde:

„Vi er meget bedrøvede over, at Haven er bleven ødelagt, Fader; men -"

„Forklaring er overflødig. Jeg må lære eder, Drengene, at huske, hvad man siger til eder. Enhver Undskyldning er overflødig overfor en sådan Ulydighed."

„Men Fader," begyndte stakkels Johan.

„Ikke et Ord mere!" svarede Faderen, og kraftige og sikre var de Slag, der faldt på Drengen, der ingen videre Modstand gjorde. Vilhelm stod ved Siden af, hvid i Ansigtet og med bævende Læber. Da hans Tur kom, viste der sig i hans Ansigt et hårdt Udtryk, der i påfaldende Grad mindede om det ældre og strengere Ansigt, der stod bøjet over ham.

Da Retfærdigheden var sket Fyldest, udførte Faderen nogle Småting omkring Stalden og gik så ind i Huset. Han trådte ind i den hyggelige Dagligstue og fandt sin Hustru siddende i Lænestolen med en Arm omkring hver af de to små Syndere. Efter nogle øjeblikkes Forløb spurgte hun stille:

„Hvorfor slog du Drengene?"

„Hvorfor jeg slog Drengene?" gentog Manden med en Stemme, som vidnede om stor Forbavselse.
„Har du da ikke set, hvordan det står til ude i Haven, Marie?"

Den er jo fuldstændig ødelagt. Der er ikke en Ting tilbage. Svinene har ganske ødelagt den."

„Jo, men hvorfor slog du Drengene?" spurgte Moderen atter.

„Jeg har sagt dig, hvorfor jeg slog dem! Jeg bad dem i Morges passe meget nøje på ikke at lade Porten blive stående åben. En sådan Forsømmelighed må ikke tåles."

„Men William, hvorfor slog du Drengene?" Denne Gang lagde hun særlig Vægt på det sidste Ord.

„Hr. M. så forbavset på sin Hustru. Langsomt tvang den Tanke sig ind på ham, at han måske alligevel havde begået en Fejl. Hans Hustru rejste sig, lagde mildt sin Hånd på hans Arm, så ham ind i Øjnene og sagde:

„William, det var mig, som lod Havelågen stå åben."

Manden blev for et øjeblik kridhvid i Ansigtet og derpå blussende rød af Skamfuldhed. Han huskede Johans Forsøg på at give en Forklaring og tik et klart Begreb om den Uret, han havde begået mod de to små, og idet han sank ned i en Stol, begravede han Ansigtet i sine Hænder. Hans eget Hjerte fordømte hele hans Fremgangsmåde, og han fandt, at den Fejl, han havde begået, var meget stor. Han elskede sine to Sønner; men det var vanskeligt for hans jernhårde Natur at ydmyge sig og indrømme Fejlen. Hans Retsbegreber sagde ham imidlertid, at en Erkendelse måtte der til, og desuden var han ved sin Hustrus Eksempel ved mange Lejligheder bleven belært om Bibelens Lære vedrørende Bekendelse

Han gav efter for de gode Magter, der virkede på hans Hjerte, kaldte Drengene hen til sig og bad dem med grådkvalt Stemme om Tilgivelse for den Uret, han havde gjort dem. Uvante som de var til at se sådanne Følelser ytre sig hos Faderen, var de til at begynde med noget sky; men Johan slyngede snart sine små Arme omkring hans Hals og lagde sit af Tårer vædede Ansigt op mod Faderens Kind. Lille Vilhelm var ikke så hurtig til at komme hen til ham; hans Ansigt var endnu hvidt og hårdt af barnlig Harm; men da Moderen knælede ned ved hans Side og ømt fortalte ham om, hvorledes Jesus tilgav dem, der gjorde ham Uret, da han var her på Jorden, blev også Vilhelms Hjerte blødt, og Resultatet blev, at Faderen vandt begge sine små Sønners Hjerter.

Da Hr. M. mange År senere fortalte denne Tildragelse til en god Ven, sagde han, at dette, at hans Hjerte blev vendt til Børnene, blev Begyndelsen til, at han gav sit Hjerte til Gud.